

— שהיא מלאכה שאי אפשר לעשותה אלא בשבת — הוא שאמר רבי תדחה את השבת ואת הטומאה!?!⁽⁵⁾

הרי מבואר, שאף קצירה דוחה את השבת לדעת רבי, ואף שמלאכה שאפשר לעשותה מערב שבת היא — לדעת רבי!?

אלא פשיטא לענין טחינה והרקדה של שתי הלחם אמר רבי שידחו את השבת, ואף שהן מלאכות שאפשר לעשותן מערב שבת —

ומשנינן: **אלא עומר** שאמר רבי שהוא דוחה את השבת היינו באמת להקרבנה,⁽⁷⁾ ושתי הלחם שהם דוחים את השבת היינו לאפיה —

ואם כן **דכוותה גבי עומר** [דומה לשתי הלחם מתפרש גבי עומר] לקצירה — שהיא מלאכה שאפשר לעשותה מערב שבת לדעת רבי — הוא שנתכוין רבי, ומכל מקום **קא דחי קצירת העומר את השבת!**⁽⁶⁾

כלומר, לא כאשר אתה סובר דבשתי הלחם לענין טחינה והרקדה אמר רבי שהם דוחים את השבת, ותלמד מזה לפרש דגם גבי עומר היתה כוונתו למלאכות שאפשר לעשותן מערב שבת; לא כן הוא, דאף גבי שתי

תמיד" [במדבר כח]; "ויעשו בני ישראל את הפסח במועדו" [במדבר ט].

להיעשות בערב שבת הרי היא דוחה את השבת, והלוא זה הוא עיקר הנידון שאנו באים להוכיח בדעת רבי; ראה שם.

5. בכתבים המיוחסים לגרי"ז הקשה: לעיל סד א מבואר, שאם שחט כחושה ומצא שמינה, אומרים לו בשבת "הבא שמינה לכתחילה, ושחוט"; ולפי זה אם שחט שני כבשים עם שתי הלחם, ונמצאו שתי הלחם כחושים, וכגון שהביאן ממה שאינו מן המובחר, שאינו כשר אלא בדיעבד [ראה לקמן פג ב], אם כן יכול הוא לכתחילה לשחוט שני כבשים אחרים עם שתי הלחם האחרים שביא; ומיהו כל זה אם יש דין בשתי הלחם שהם דוחים את השבת, אם כן מכחם ישחוט גם את הכבשים הנצרכים לו, אבל אם אין דין בשתי הלחם שהם דוחים את השבת, ודאי שאי אפשר לו לשחוט שני כבשים אחרים בשביל שתי הלחם, אם הם עצמם אינם כחושים; ואם כן מאי מקשה הגמרא "שתי הלחם בני הקרבה נינהו", ולא יישב.

והרש"ש כתב, שעדיף לה לגמרא להביא מעומר שהוא עיקר הנידון כאן.

7. כברייתא לעיל בעמוד א איתא: מנין שאם נקצר ביום כשר כשר ודוחה את השבת תלמוד לומר תקריב; וכתבו התוספות שם, דבהכרח צריך לפרש דקאי על הקרבת העומר ולא על קצירתו, [כוונתם, משום דבפשוטו נראה דקאי על קצירה ככל דיני הברייתא שם], שהרי אם נקצר ביום כשר, אי אפשר שתדחה קצירה את השבת; והוקשה להם: הרי כאן ילפינן לה ממקום אחר, ותירצו, שאכן עיקר הלימוד הוא מכאן, ושם לאו דוקא ילפינן מ"תקריב", [פירושו, ועיקר "תקריב" לשאר דברים הנלמדים שם]; והוסיפו, שהרי בהכרח לומר כן לענין טומאה דילפינן בברייתא שם מ"תקריב", שהרי כאן ילפינן לה ממקום אחר.

6. ב"שפת אמת" נתקשה: למה הוצרכנו להשוות את העומר לשתי הלחם, והרי משתי הלחם עצמם יש להוכיח שאף מלאכה שיכולה

וב"בית הלוי" שם כתב על פי דרכו, דשפיר יש לפרש את הברייתא לענין קצירה, אלא שאותו תנא אינו סובר כרבי עקיבא ד"כבר